

Lukasi dhe 'i Forti'

Lukasi u ndie shumë mirë rreth asaj që tha . . . gjersa pa pamjen e fytyrës së Pedros.

Nga Erik B. Mërdok

Revistat e Kishës

Bazuar në një ngjarje të vërtetë

"Le t'flasim fjal' t'mira njëri-tjetrit n'shtëpi ose ku të jemi" (Himne, nr. 148).

"Oh, jo! Ja ku po vjen Pedroja!"

Kushdo në shkollë e dinte se Pedroja ishte një mujshar [i forti]. Ai ishte trupmadh dhe ai ishte zemërlig. Ai i shante fëmijët e tjerë, u merrte drekën dhe i ndiqte përreth oborrit të shkollës. Askush nuk donte të ishte pranë tij.

Pedroja po kalonte pranë Lukasit dhe mikut të tij, Arturit. Ai i quajti ata "humbës" dhe e shtyu Arturin.

Lukasi ishte lodhur me Pedron që ishte aq zemërlig. Madje pa e menduar, i bërtiti: "Mjaft Pedro!"

Lukasi nuk mund ta besonte. Ai thjesht u mbrojti nga më 'i forti' i shkollës!

Pedroja shkoi me zemërim te Lukasi dhe e mbërtheu nga këmbisha. "Çfarë the?" Zemra e Lukasit rrihte aq shpejt sa dukej se do t'i dilte nga kraharori! "Po të bëj një paralajmërim", tha Pedroja. "Por më mirë ki kujdes!" Ai e shtyu Lukasit dhe u largua.

Pas kësaj, Lukasi bëri më të mirën që ta shmangte, por Pedroja gjithnjë e gjente. Ai e mbajti Lukasit larg shilarësve, e shtynte në lojën me top, i vinte pengesë në mensë dhe gjithnjë thoshte gjëra të ulëta.

Një ditë Lukasi dhe Arturi po luanin me topin e Arturit. Pedroja kërcëu nga prapa një peme dhe ua rrëmbeu.

"Të lutem na i kthe", tha Arturi.

"Kush më detyron mua?" Pedroja e shtyu Lukasit te një pemë dhe qeshi.

Lukasi ndjeu stomakun t'i mblidhej lëmsh. Ishte aq i zemëruar! "A e di çfarë, Pedro?" tha Lukasi. "Ti je fëmija më i poshtër që njoh! Askush nuk të do.

Kushdo dëshiron që të largohesh për gjithmonë!"

Pedroja ndaloi së qeshuri. Lukasi u ndie shumë mirë rreth asaj që tha . . . gjersa pa pamjen e fytyrës së Pedros. A ishte ai gati për të qarë? Pedroja shpejt pa poshtë dhe u largua.

Lukasi menjëherë u ndie shumë keq. Gjatë pjesës tjetër të ditës, edhe pse u përpoq fort, Lukasi nuk e

largonte dot ndjesinë e tmerrshme. Atë natë, ai rrotullohej në krevat. Ai vazhdonte të mendonte sa i dëshpëruar dukej Pedroja.

"Si mund të ndihej keq Pedroja?" mendonte Lukasi. "Atij nuk i bëhet vonë nëse është i lig me fëmijët e tjerë. Unë duhej të thosha diçka, apo jo?" Sa më shumë që Lukasi mendonte rreth saj, aq më shumë kuptonte se ishte e drejtë të mbronte veten dhe mikun e vet. Por ai e kishte gabim që tha ato gjëra të ulëta.

Lukasi u gjunjëzua te krevati i tij dhe i kërkoi Atit Qiellor që ta falte. Ai i tregoi Atit Qiellor se nuk donte

t'i lëndonte kurrë përsëri ndjenjat e ndokujt. Ai donte të ishte i këndshëm. Kur Lukasi tha "amen", ai e dinte se çfarë duhej të bënte.

Pas drekës ditën tjetër, Lukasi e gjeti Pedron vetëm të mbështetur në një mur. Lukasi ishte i shqetësuar. Çfarë do të bënte Pedroja? Lukasi mori frymë thellë dhe iu afrua.

"Ëëm, më vjen keq për çka ndodhi dje."

Pedroja pa i befasuar. "Ty të vjen keq?"

"Po. Të thashë disa gjëra vërtet të ulëta dhe nuk duhej. Më vjen keq."

Pedroja vështroi poshtë te këpucët e veta. "Në rregull."

Zilja ra. Lukasi u nis të kthehej në klasë. Ai u ndie shumë më mirë. Por kishte edhe një gjë që donte të thoshte. U kthye mbrapsht. "Ne mund të luajmë futboll nesër në pushim po të duash."

Një buzëqeshje e lehtë përshkoi fytyrën e Pedros. "Më duket mirë."

Pas kësaj, gjërat shkuan më mirë me Pedron. Ai sillej përsëri si 'i fortë' ndonjëherë, por nuk ishte aq i lig. Ai madje luante herë-herë me Lukasit në pushim. Dhe në të vërtetë ishte zbavitëse! Në mbarim të vitit shkollor, Pedroja i tha Lukasit se do të largohej. Atëherë ai tha diçka që vërtet e befasoi Lukasit.

"Faleminderit që ishe miku im", tha Pedroja. "Edhe kur unë nuk isha i këndshëm."

Ndjenja e ngrohtë në zemrën e Lukasit i tregoi atij se të jesh i sjellshëm është gjithnjë zgjedhja e drejtë. ■

GJITHMONË THONI FJALË TË SJELLSHME

"Përdorni fjalën që të ngrini e lartësoni ata që janë rreth jush."

President Thomas S. Monson, "The Lighthouse of the Lord", *Ensign*, nëntor 1990, f. 97.